

« — Завчясъ, кърчмата е близо тука; и ваша милостъ ще видите какво хубаво вино!

« Вино! не пиѣж. »

На тоя отговоръ, бае Анджиоливо ме погледна съвсѣмъ смаено, нъ се надѣше че азъ се шегувамъ; защото вардачитъ, които държѣхтъ кърчма, мразѣхтъ затворникътъ който не пие.

« — Нъ, наистина не пиѣж.

« — Жялно ми е за ваша милостъ, ще страдате повече отъ колкото отъ самотата ».

И като видѣ че постоянновамъ на рѣшенъето си, излѣзе. Слѣдъ по-малко отъ половинъ часъ обѣдтъ ми дойде; изѣдохъ нѣколко зѣлака, пишъ една чаша вода, и останѣхъ самси.

Стаята бѣше на земята, и гледаше къмъ дворътъ. Тука тѣмница, тамъ тѣмница, горѣ тѣмница, на сръща тѣмница. Облѣгнѣхъ се на прозорецътъ, и слушѣхъ нѣколко врѣме идванъето и отиванъето на вардачитъ и страшното пѣнене на нѣкои отъ затворницитъ.

Казвахъ си: « Има единъ вѣкъ отъ като това мѣсто бѣше манастиръ; и тогази светитъ дѣвци, които сж живѣли въ него, да ли си сж мислили, че единъ единъ день килинтъ имъ не ще ечѣхтъ вече отъ свещени пѣсни или отъ пѣсни на жени дѣто охкатъ, нъ че, като сж напѣлнени съсъ тия хора, които чякатъ прангата или бѣселото, изъ тѣхъ се чува само виковетъ на безбожието и на беззаконията! О бжрзо врѣме! о непостоянство на човѣшкитъ нѣща! За който ви гледа възможно ли е да се насжрби, ако благополучието е прѣстанжло да му се ухилва, като го хвърлятъ въ тѣмница, и го заплашватъ съ бѣсило? Вчера бѣхъ единъ отъ най-честититъ люди на Свѣтътъ;